

РЕШЕНИЕ

№ 1521

гр. София, 31.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА ПЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110213696 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на М. Г. К. с ЕГН ***** срещу електронен фиш (ЕФ) серия К № 8016569 на СДВР за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) тип "CORDON M2" идент. № MD1197, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че при издаването на ЕФ били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуален закон и това води до незаконосъобразност на електронния фиш /дадената в електронния фиш цифрова правна квалификация е неточна, предвид текстовото отразяване за повторност на нарушението, което обвързва и размера на наказанието, тъй като ЕФ серия К № 6392652, не е влязъл в сила/. Излагат се съображения, че в ЕФ не са представени доказателства, указващи месторазположението на пътния знак, спрямо мястото на извършване на нарушението, с оглед обхвата му на действие; към ел. фиш не е приложен снимков материал, както и, че липсват доказателства за надлежно съставен протокол, съгласно изискванията на Наредба № 81213-532/12.05.2015 г.

В съдебното заседание жалбоподателят М. Г. К. редовно призован, не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпила молба с приложени писмени доказателства.

Въззиваемата страна СДВР – редовно призована, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили от процесуален представител на административно наказващия орган писмени бележки по същество на същото, с искане и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

След анализ на събрания по делото доказателствен материал, поотделно и в неговата съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.08.2023 г. в 14:41 часа, в гр. София, по ул. „Даскал Стоян Попандреев“ до номер 50, с посока на движение от ул. „Кумата“ към ул. „Околовръстен път“, при ограничение на скоростта 50 км/ч, въведено с пътен знак В-26 в населено място, процесното МПС „Фолксваген Туарег“, лек автомобил с рег. № ***, се е движело със 78 км/ч. Нарушението е установено с автоматизирано техническо средство АТСС тип “CORDON M2” идент. № MD1197, заснемащо нарушения на ЗДвП и работещо в отсъствие на контролен орган на автоматичен режим. Въз основа на заснемането бил издаден електронен фиш, в който като нарушител е вписано името на М. Г. К., като собственик на горепосоченото моторно превозно средство. В описателната част на фиша е вписано движение с установена скорост от 78 км/ч – превишаване с 28 км/ч. За дата и час на нарушението са вписани показанията на техническото средство.

Видно от приложения Протокол от проверка № 022-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. техническото средство е преминало успешно последваща метрологична проверка със срок на валидност, обхващащ и процесната дата 28.08.2023 г. В ЕФ е вписано, че нарушението е установено в гр. София, по ул. „Даскал Стоян Попандреев“ до номер 50, с посока на движение от ул. „Кумата“ към ул. „Околовръстен път“. Вписано е още, че нарушението било извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 6392652. В представената по делото справка за нарушител/водач на името на жалбоподателя е отразено, че ЕФ серия К № 6392652 е връчен на жалбоподателя на 12.06.2023 г. С ЕФ серия К № 6392652 жалбоподателят е бил санкциониран за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. От друга страна от служебно изисканата и представена по делото информация от РС-Ловеч е видно, че на 23.06.2023 г. е образувано НАХД № 529/2023 г. с жалбоподател М. Г. К. срещу ЕФ серия К № 6392652. С Решение № 191/05.10.2023 г. съдът потвърждава ЕФ серия К № 6392652, като Решението не е обжалвано пред Адм. съд – Ловеч и същото е влязло в законна сила на 28.10.2023 г., т.е. към дата на извършване на „повторното“ нарушение – 28.08.2023 г., ЕФ серия К № 6392652 не е бил влязъл в законна сила.

Видно от приложената по делото справка за промяна на регистрацията, посоченото МПС е регистрирано на името на жалбоподателя, обстоятелство, което не се оспорва.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства – писмо № УРИ 433200-106742/03.10.2023 г. на СДВР; снимков материал; справка за собственост на МПС с рег. № ***; заповед № 81213-931/30.08.2016 г.; протокол от метрологична проверка; преглед на вписан тип средство за измерване; решение за одобрение на типа на уреда за измерване; справка-

разпечатка за нарушител/водач от АИС АНД; протокол за използване на АТСС; фотоснимка на АТСС; ежедневна форма на отчет; сертификат за успешно завършен курс на обучение за работа с технически средства; Електронен фиш серия К № 6392652/17.09.2022 г.; писмо изх. № 4373/06.12.2023 г. на РС-Ловеч. Така приложеният снимков материал, съгласно чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, като изготвено с техническо средство и система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес и като такова е приобщено по съответния ред по делото.

Описаната фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, които кредитира, от приложенияте по делото писмени доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК, на които дава вяра.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът, намира от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от надлежно лице, съдът приема, че е подадена в установения в чл. 189, ал. 8 от ЗДвП 14-дневен срок от връчване на фиша. Видно от писмо № УРИ 433200-106742/03.10.2023 г. на СДВР, електронен фиш за налагане на глоба серия К № 8016569 е връчен на 25.09.2023 г. Жалбата срещу ЕФ е депозирана на 28.09.2023 г. – в законния срок, поради което е допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по съществото, жалбата е частично основателна.

По отношение на възражението за съществени нарушения на процесуалните правила, съдът намира, че същите са неоснователни поради следните причини:

В ал. 5 - ал. 11 на чл. 189 ЗДвП е регламентирана специалната процедура за издаването, обжалване и влизане в сила на електронен фиш.

В нормата на § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП е дефинирано понятието за електронния фиш като "електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи".

В § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП е въведена и дефиниция за "автоматизирани технически средства и системи", според която те са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат:

а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. С посочването на текста "автоматизирани технически средства и системи" административнонаказващият орган е посочил в достатъчен обем изискуемите характеристики на процесното техническо средство.

Издадена е и Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. на министъра на

вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр. 36 от 2015 г., изм. ДВ, бр. 6/16.01.2018 г.), която е в сила от 23.05.2015 г. /Наредбата/. С чл. 2 от Наредбата изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях, съгласно чл. 3 от Наредбата, се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система.

Спазени са изискванията за използването на автоматизирано техническо средство– АТСС CORDON M2 MD1197 е преминала и периодична проверка, видно от представения по делото протокол. Контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредбата контролът да се осъществява с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията и преминало първоначална и последваща проверка от Българския институт по метрология. Съставен е и протокол по чл. 10 от Наредбата, в който конкретно е посочено мястото за контрол /гр. София, по ул. „Даскал Стоян Попандреев“ до номер 50/, с посока на движение на лекия автомобил /от ул. „Кумата“ към ул. „Околовръстен път“/, ограничението на скоростта в пътния участък /50 км/ч/. Същият отговаря на изискванията, предвидени в чл. 10, ал. 1 и ал. 3 от Наредба, издадена на основание чл. 28 от Закона за измерванията. Съдът намира, че приложеният по преписката протокол е годно доказателствено средство и може да служи за законосъобразно ангажиране на административно-наказателната отговорност чрез издаване на електронен фиш.

Изискан и приложен е и снимков материал, от който е видно разположението на уреда, измерил скоростта на лекия автомобил.

Страните не спорят по отношение на мястото на деянието – в рамките на територията на гр. София, при ограничение на скоростта на движение на МПС от 50 км/ч.

Установена е скорост на движение с 28 км/ч повече от позволената скорост от 50 км/ч.

Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП са годни веществени доказателства, без да са налице пороци при тяхното изготвяне.

Видно от приложения снимков материал, на процесната дата и място МПС с регистрационен № *** се е движило със скорост, надвишаваща разрешената скорост от 50 км/ч, като лекият автомобил е заснет като единствено МПС към момента на отчитане на скоростта и липсват заснети други МПС. Превишаването на скоростта е безспорно доказано.

От субективна страна деянието е осъществено при форма на вина пряк умисъл, тъй като жалбоподателят М. К., като правоспособен водач, е следвало да съобрази поведението си с изискванията на закона и да се движи с разрешената скорост от 50 км/ч. за населено място, като по този начин е подценил настъпването на общественоопасните последици (застрашаване на безопасността на останалите участници в движението), при пряката си цел да управлява своето МПС с избраната от него скорост, независимо от наличното

ограничение за населено място.

В случая на въззивника М. Г. К. е била определена глоба в размер на 200, 00 лева, като наказващият орган се е позовал на разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Тази норма, предвид посоченото превиишение на скоростта с 28 км/ч., следва да се приеме, че препраща към разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и определеният размер на глобата от 200, 00 лева представлява двукратния размер на глобата от 100, 00 лева по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Въпросът тук е дали е налице "повторност" и дали жалбоподателят правилно е бил наказан във визириания размер от 200, 00 лева.

Според § 6, т. 33 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП, "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 от ЗДвП - в двегодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. В конкретния казус (доколкото нарушението по чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП не е визириано в чл. 174, ал. 2 от ЗДвП) следва да бъде доказано в производството, че процесното деяние е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на наказателно постановление или електронен фиш, с който на жалбоподателя К. е била наложена "глоба" отново за нарушение на чл. 21 от ЗДвП. Действително, в атакувания електронен фиш е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ К/6392652, който е приложен към административно-наказателната преписка, и видно от който на въззивника е било наложено административно наказание глоба за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Действително от представената по делото справка за нарушител/водач на името на жалбоподателя е отразено, че ЕФ серия К № 6392652 е връчен на жалбоподателя на 12.06.2023 г. и същият е влязъл в сила на 27.06.2023 г.

От друга страна обаче, от приложеното по делото писмо с изх. № 4373/06.12.2023 г. на РС-Ловеч е видно, че на 23.06.2023 г. е образувано НАХД № 529/2023 г. по жалба на М. Г. К. срещу ЕФ серия К № 6392652, издаден от ОДМВР - Ловеч. С Решение № 191/05.10.2023 г. съдът потвърждава ЕФ серия К № 6392652, като Решението не е обжалвано пред Адм. съд – Ловеч и същото е влязло в законна сила на 28.10.2023 г., т.е. към дата на извършване на „повторното“ нарушение – 28.08.2023 г., ЕФ серия К № 6392652 не е бил влязъл в законна сила.

Поради това, конкретното административно обвинение в частта относно повторността, се явява неаргументирано в акта, определящ рамките на административното обвинение срещу М. Г. К..

Предвид последното, наказващият орган не е доказал (предвид разпределението на доказателствената тежест), че жалбоподателят М. Г. К. е извършил процесното деяние по чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП при условията на повторност по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Поради това не следва да се ангажира административно-наказателната му отговорност за деяние, извършено "повторно", съответно и не следва да се прилага чл. 182, ал. 4 от ЗДвП при определяне на наказанието.

Направеният по-горе анализ налага извод, че за да се наложи на въззивника наказание по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, следва да е описано и

доказано, че процесното нарушение е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на друг Електронен фиш или Наказателно постановление, издадени срещу М. Г. К., отново за нарушение на [чл. 21 от ЗДвП](#).

Поради изложеното настоящата съдебна инстанция приема, че са налице основанията за ангажиране на административната отговорност на М. Г. К. за нарушението по [чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#) – с налагане на административно наказание по основния състав на санкционната норма - [чл. 182 от ЗДвП](#) (а именно по [чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП](#)), а не по [чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#) – поради недоказаност и необоснованост на електронния фиш касателно елемента "повторност".

Доколкото [чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#) препраща към [чл. 182, ал. 1 от ЗДвП](#) и в електронния фиш ясно се сочи, че превишението на скоростта е с 28 км/час, този съдебен състав счита, че няма процесуална пречка спрямо жалбоподателят да се приложи [чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП](#), като закон за по-леко наказуемо нарушение.

Съгласно [чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП](#) водач, който превиши от 21 км/час до 30 км/час разрешената максимална скорост в населено място, се наказва с глоба в размер на 100 лева. С оглед конкретно установеното превишение на скоростта (с 28 км/ч. над ограничението от 50 км/ч. – след приспаднатия толеранс от 3 км/ч.) и начина, по който законодателят е определил да се санкционира административно-наказателно отговорното лице за нарушението по [чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#), съдът приема, че на М. Г. К., следва да се определи "глоба" в размер на 100 лева за нарушението по [чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#). Точно фиксираният в закона размер на административното наказание за това нарушение не позволява на съда да прави преценка на отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства. Санкцията е определена отнапред в закона и е във фиксиран размер, с който съдът е длъжен да се съобрази при индивидуализиране на наказанието.

Съдът намира, че не са налице основания за отмяна на електронния фиш, а единствено за неговото изменение по отношение приложимата санкционна разпоредба. Съгласно [чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН](#) съдът изменя обжалвания акт, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В настоящия случай такова изменение е допустимо, тъй като всички обстоятелства от състава на нарушението по [чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП](#) са подробно описани в електронния фиш, предявени са на жалбоподателя, който е имал възможност да се защитава срещу тях. В същия смисъл са и разясненията, дадени с ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС на ВАС, I и II колегия: (...) районният съд разглежда спора по същество, т. е. представлява инстанция по същество, която, когато установи, че административнонаказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон при квалификацията на деянието, следва да упражни правомощието си да измени издаденото наказателно постановление, а не да го отменя като незаконосъобразно. (...) Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т. е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от

посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН. (...) при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление на основание чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН, районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, т. е. районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление. " На въззивника са били предявени и той се е защитавал срещу всички факти от състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което не се касае за съществено изменение на обстоятелствената част на нарушението.

В заключение, макар и да липсва искане в очертана насока, съдът намира, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, преценката на административнонаказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Приложното поле на визириания нормативен регламент винаги е фактическо и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т. н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление /административно нарушение/ с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност /вредност/ в сравнение с обикновените случаи на престъпление /административно нарушение/ от съответния вид". В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Не е налице и третата алтернатива от визириания дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да редуцират степента на обществена вредност на деянието съпоставима с нарушенията от същия вид, отчитайки потенциалната опасност за увреждане на трети лица с превозно средство, поради лекомислено превишаване на разрешената скорост за движение.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе служебно по извършените от страните разноски. Предвид изхода на делото, съобразявайки своевременно релевирането искане от процесуален представител на въззиваемата страна, оказаната защита на наказващия орган, неголямата фактическа и правна сложност на делото, съдът намира, че на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80, 00 лв. /арг.

от чл. 37 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 27е от Наредбата за изплащането на правната помощ/.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш, Серия К, № 8016569, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено на М. Г. К. административно наказание "глоба" в размер на 200, 00 (двеста) лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** санкционната норма в такава по чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, И **НАМАЛЯВА** размера на наложеното административно наказание "глоба" от 200, 00 (двеста) лева на 100, 00 (сто) лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, М. Г. К. с ЕГН *****, с адрес гр. ***, да заплати на **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ** към Министерство на вътрешните работи, сумата от 80 лева /осемдесет лева/, представляваща направени разноски за предоставената правна помощ от юрисконсулт в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред АС- гр. София с касационна жалба по реда на глава 12 от АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено, на касационните основания предвидени в НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____